

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. N^o 176.

Tolvte Session.

74de Møde.

Mandagen den 28de Januar K. 2.

(Kortfat.)

Bjerring (forts.): Den Omstændighed, at Sagen er fremkommen ad privat Vej og ikke fra Regjeringens Side, kan ikke være en afgjørende Grund til at behandle Lovforslaget efter strengere Regler end ellers; men selv om Sagen var fremkommen fra Regjeringen, vilde jeg ikke ansee det for rigtigt at afgjøre et saa vigtigt Principspørgsmaal, saa at sige i en Fart, uagtet jeg vil indrømme, at Regjeringen i Reglen har større Leilighed til at undersøge Sagerne i hele deres Detail, end man kan vente, at en enkelt Rigsdagsmand har havt. Jeg kan heller ikke troe Andet, end at den høitærede Indenrigsminister maa, som han antydede ved denne Sags tidligere Behandling i det andet Thing, meget vel kunne fremlægge et Lovforslag, som gaaer i samme Retning, inden Næringsloven skal træde i Kraft, altsaa inden 1ste Januar 1862. Naar Rigsdagen træder sammen i October, og Regjeringen har udarbejdet et paa omhyggelige Undersøgelser grundet Lovforslag, tvivler jeg ikke paa, at det kan gaae igjennem i saa betimelig Tid, at der endnu kan sendes den fornødne Underretning til alle Kjøbstæderne, og at de kunne tage de Forholdsregler, som ere nødvendige for at sætte Sagen igang. Jeg kan derfor ikke nægte, at som Sagen nu stiller sig, anseer jeg det for et ubilligt Forlangende til Landstingets Medlemmer, at de nu uden videre Undersøgelse skulde

gaae ind paa Sagen. Man kunde naturligviis nok sætte Sagen igjennem; men det er formeget forlangt, at det skulde stee uden nogen ystere Undersøgelse. Jeg skulde derfor være meget tilbøielig til at andrage paa Nedsættelse af et Udvalgt Skulde det da vise sig, at Sagen var saa vel gjenomtænkt i alle dens Enkeltheder, at der kun behøvedes en meget ringe Undersøgelse, hvilket jeg forresten betvivler, kunde den maaskee tilendebringes i indeværende Samling, men saa vilde der jo ogsaa være Grund til, at den blev gennemført i denne Samling.

Kirc: Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i hvad han sagde. Jeg troer ikke, at der vil vindes det Allermindste ved Loven. Dvertimod troer jeg, at Forholdene vilde blive forunderligt stillede i enhver Kjøbstad, hvor Næringsstatten bestaaer, og det er næsten overalt. Naar Næringsstatten ophører, skal Afgiften, som Kommunen trænger til, fordeles paa andre Gjenstande, paa Eiendom, paa Formue og Leilighed. Det giver en heel Confusion, en heel Omvæltning. I enhver By er der en Ligningscommissiön, som nu engang har indrettet sig efter de gamle Regler, der bestandig have været gjældende. Denne er à jour med Alt, veed, hvad enhver Mand fortjener og kan hde i Stat af sin Næring. Jeg kan derfor ikke troe, at der er Grund til at forhaste sig med denne Sag, men at det er rigtigere, at den ikke kommer frem, og bliver der nedsat et Udvalg, er der ingen Sandsynlighed for, at den vil komme igjennem. Vi ere snart ved Sessionens Ende, og, som sagt, jeg veed ikke, at der kan vindes